

Általában elég felszínesen mondom el, hogy mi történt velem, de most nem rejtegetek semmit se.

Az életem három szakaszra tudom osztani. Ami volt, ami van és ami lesz.

Hogy mi volt? Egészen tíz éves koromig minden rendben volt.

Csendes kislány voltam, lehet picit fura is. Mindig elméláztam a saját fantáziámban. Voltak barátaim és szerető családban nevelkedtem anyukámmal, apukámmal és nővéremmel aki ugyan féltestvérem mégis édes testvérként tekintettem rá. Minden ami egy kislánynak kell. Mivel én voltam a legkisebb gyerek mindenki óvott és babusgatott. Érzékeny gyerek voltam, egy apró szó is szét tudta marcangolni a lelki világomat.

Az iskolában el voltam, ott is csendes, visszahúzódó személyiség voltam. Másodikos korom óta rajzolok, mert az egyik tanárom ajánlotta a szüleimnek, hogy irassanak be az ottani szakkörre. Nem azért, mert szépen rajzoltam hanem, mert kreatív voltam. Közben jártam néptáncra, illetve utána színjátszásra. Ezeket is élveztem, de a szereplés nem volt nekem való. Eléggé lámpa lázas voltam, néha el is sírtam magam ha mindenki rám figyelt.

A családomat nagyon szerettem. Apás kislány voltam, vele töltöttem a legtöbb időt, mert otthon dolgozott. Bicikliztünk a határban, gombákat keresgettünk, télen pedig elvitt szánkózni. Próbált bele vonni a munkájában. Asztalos volt, így néha betévedtem a műhelyébe. Volt, hogy csak pakolásztam vagy segítettem neki. Sokat segített a tanulásban, minden szombaton matekot gyakoroltunk Anyukámmal folyton barkácsoltunk, kreatívkodtunk vagy sütöttünk. Nővérem és köztem nyolc év korkülönbség van. Általában csak én akartam vele lenni, sokat nyaggattam, hogy játsszon velem. Tini korában mindig be járkáltam hozzá ha itt voltak a barátai. Nővérem sok figyelmet igényelt, egyáltalán nem hasonlítottuk egymásra. Így lehet nem kaptam meg az elegendő figyelmet, de lehet nem is kellett.

Mégis a legjobb az volt, ha az egész család együtt volt. Ritkán néztünk együtt filmet, társasoztunk vagy kirándultunk, de ezek a legszebb emlékeim. Olyankor minden gond, feszültség elszállt a levegőből és olyanok voltunk mint egy igazi tökéletes család.

Telt az idő és tíz éves lettem, ekkor történt meg az amire nem számított senki se. Édesapám imádta a focit nézni és játszani egyaránt. A városban egy kis baráti társasággal játszott délutánonként, de most nem jött haza. Hirtelen leállt a szíve a pályán. Már nem kellett azon gondolkodnom, hogy holnap mit fogunk csinálni. Nem volt apukám. Aki tanított, megneveltetett, megvigasztalt.

A tragédia után nővérem elköltözött az apjához a nagyvárosba. Így most már csak ketten voltunk. Egy megözvegyült anyuka és egy kislány aki elvesztette az apját. Sokáig nem dolgoztam fel mi történt. Nem sírtam hetekig. Hónapokig nem beszéltem róla, mert nem tudtam csak arra gondolni, hogy nincs többé. Anyukám megtörve igyekezett engem ugyanolyan boldog kislánynak tartani mint amilyen eddig voltam. Most minden rászakadt. Fenntartani a házat, nevelni engem, megkeresni azt amiből rendesen megélünk. Próbáltam támasz lenni neki minden erőmmel.

Iskolakezdésre nagyjából összeszedtem magam. Nehéz volt ketten lenni, de sok segítséget kaptunk. Keresztanyámtól, nagyszüleimtől illetve a pszichológus is nagyon sokat tett értem. Sokat jártuk az országot anyával csak, hogy le kössük magunkat. Nővéremet minden

hónapban meg látogattuk, de én arra gondoltam mindvégig mennyivel jobb lenne ha ő is utazna velünk, mint régen.

Ezek után az iskolai éveim a túlélésről szóltak. Nem güriztem, hogy minél jobb jegyet kapjak csak, hogy olyan átlagosak legyenek. Viszont a rajzolás nem hagytam abba. Eldöntöttem, hogy én grafikusként akarok tanulni amiben a családom minden erejével támogatott. Rengeteget harcoltam, hogy fel vegyenek, mert ki akartam törni. Ott akartam lenni ahol a helyem van. A művészeti diákok közé akartam tartozni.

Pár év múlva már a felvételi előtt álltam. Minden estét a rajzsakkörön töltöttem, a tanárom segítette összerakni a portfóliómat és gyakoroltuk a gyakorlati felvételi részeit.

Lement a felvételi időszak és hónapokig vártuk az eredményt. Nem hittem volna, hogy felvesznek, nem éreztem magam olyan tehetségesnek.

Ekkor nővéremék haza költöztek mivel, várandós volt. A ház megtelt és picit zsúfolt lett. Az akkori párjával nem tudtak hova menni és csak anyám segítségére számíthattak. Így éltünk fél évig, amíg nem találtak lakást maguknak. Nővérem megkért, hogy én legyek a keresztanya a gyerekének. Akkor 15 éves voltam és félve, de el vállaltam. Örültem, hogy engem kért meg. Sokat jelentett a bizalma felém.

Márciusban a posta ládában kapott levélben az állt, hogy " felvételt nyert ".

A családom büszkén nézett rám, de én még büszkébben néztem anyukámra, hogy megtudtuk csinálni együtt.

Kicsit féltem, hogy milyen lesz az új társaság, de szerencsémre a rajzsakköre járt még egy fiú akit szintén felvettek így nem éreztem magam olyan egyedül. Örültem, hogy legalább egy ismerős arc lesz.

A tanév végén még a ballagás előtt megkeresett és elhívott egy koncertre, mert megtudta, hogy én is szeretem azt a zenekart. Meglepődtem és visszautasítottam mivel még nem ismertem annyira, de azt a délutánt végig beszéltek, ha már osztálytársak leszünk ismerkedjünk egy picit. Kiderült elég sok mindenben hasonlítunk. Egyre többet beszélgettünk és még egyszer meghívott a koncertre, ez alkalommal igent mondtam neki. Ez volt az egyik legjobb döntésem. Felejthetetlen este volt számomra. A koncert után egy szemhunyhánsnyit sem aludtunk, végig beszélgettünk a kedvenc dolgainkról, az életünkről. Mindent elmeséltem neki magamról ami furcsa mivel utáltam magamról beszélni, de neki bármit el mondtam volna.

Eljött az iskolakezdés, a koliba költözés, új emberek, új életszakasz. Anyám féltett, hogy mi lesz velem egyedül, de egy cseppet sem éreztem magam egyedül az újdonsült barátommal akibe nyár óta sikerült bele habaradnom, de ő ezt még akkor nem tudta.

Majd csak két hét után vallotta be Ő, hogy kedvel engem ami felemelő érzés volt. Ez volt az első kapcsolatom.

Akkoriban egy évés zavarral küszködtem, utáltam emberek előtt enni. Szinte nem is tudtam. Mindig is túl súlyos voltam, ezért az általános iskolában sokat piszkáltak. Ezért ha társaságban voltam nem ettem, csak ha haza értem. Amíg a kollégiumban voltam akkor sem ettem. Két hónap alatt 15 kg-t fogytam. Senki se vette észre, hogy mivel küzdök csak a párom. A családom is akkor tudta meg mikor nővérem lakásában elájultam. Ha a párja nem

kap el akkor valószínű agyrázkódást szenvedtem volna padló kövön. Azóta mindenki figyelni mennyit eszek egy nap. Mit ne mondjak én is megijedtem és jobban figyeltem magamra utána. Félttem, hogy egyszer úgy ájulok el, hogy senki sincs mellettem és nagyobb bajom esne. Anyukám pedig minden nap aggódhatot, hogy vajon mikor hívják fel az iskolából mert elájultam és a sürgősségin vagyok.

Eközben megszületett a keresztfiam. Elsőre furcsa volt maga a tudat, hogy én is elég nagy részt fogok kitenni az ő életének. Amikor elsőre tartottam a kezemben meghatódtam. Jó érzés volt, hogy a karjaim közt van egy apró emberke akit végig nézhetek felnőni. Abban a pillanatban megfogadtam, hogy én leszek a menő keresztanya, aki mindent megenged amit az anyukája nem.

A barátommal szorosabb lett a kapcsolatunk. Megismertük egymás családját. Együtt terveztük a jövőt, hogy mit szeretnénk elérni, csinálni. Közös emlékeket szereztünk amiket sosem fogok elfelejteni. Néha voltak hullámvölgyek, de mindig megoldottuk a gondokat. Egyikünk sem akarta el ereszteni a másikat. Azt hiszem kijelenthetem, hogy minket a zene hozott össze és tart egybe. Ha nincs téma akkor feldobunk egy új tracket amit találtunk. Minden évben meg fogom köszönni, hogy elhívott arra a koncertre.

Ráadásul az össze dolgozással sincs gondunk. Rengeteg közös projekten dolgoztunk. Mint például egy banda arculata vagy egy kisfilm elkészítése. Egy rugóra jár az agyunk sok dologban. Az egyik tanárunk csak dinamit párosként emleget.

Ott voltam ahol lennem kellett. A művészeti iskola magába szippantott. Az új közeg, új barátok. Úgy éreztem enyém az egész világ. Sosem éreztem magam ilyen magabiztosan. A szobatársaim voltak a legjobb barátaim. Nem ment az ismerkedés, de velük hamar megtaláltam a közös hangot. Úgy éreztem tovább léptem a sérelmeken és végre normális életet élek.

Sokáig nem voltam kibékülve a kinézetemmel, viszont a fogyás után az önbizalmam a duplájára nőtt. Végre olyan ruhákat hordtam amik igazán tetszettek és nem csak el bújni tudtam bennük. Bő ruhákat hordtam régen, hogy ne látszódjon a sok felesleges kiló rajtam. Tudtam, hogy nem így kellett volna le fogynom, mégis örültem annak, hogy szépnek érzem magam.

Nem volt jó apakép nélkül felnőni, sok nehézséggel néztem szemben. Folyton kerestem a megfelelő apa figurát az életemben. Anyukám néha ismerkedett, de sosem sült el a legjobban. Amikor beállított megint egy pasival nem akartam elhinni, hogy megint ott vagyunk mint pár hónapja. Nem akartam nézni, ahogy újra összetörik a szívét. Áthívta vacsorára és végig azt néztem milyen ember lehet ő. Nagyvárosi, nincsenek gyerekei, azt hittem ebből semmi jó nem lesz, mégis teltek a hónapok és együtt voltak még mindig. Aztán minden hétvégén itt volt velünk, segített anyukámnak, a családomnak és arra figyeltem fel, hogy ott van a szülinapomon. Olyan volt mintha az apukám lenne ott. Most már érzem mennyire fontos egy apa figura, aki vigyáz rád és szeret mint a lányát. Borzasztóan hasonlít az igazi apukámra néha. Szeret főzni pont mint ő, szereti a filmeket és a természetet csak amíg apa inkább a földet járta be addig ő a csillagokat vizsgálja. Vele mindig beszélhetek bármiről ha kell tanácsot ad nekem. Lehet csak számomra ilyen fontos ő, de sose fogom elfelejteni a sok közös emléket vele. Már családtagként gondolok rá.

Büszkén mondom, hogy ő a nevelőapám.

Úgy érzem azóta jóval szorosabb a kapcsolatom a családommal. Anyukámmal többet beszélgettünk és kevesebbet veszekszünk, nővéremmel egyre jobban megértjük egymást ha bajom van hozzá fordulhatok bátran. Keresztanyukámra hasonlítok a legjobban, vele egy hullámhosszon vagyok a gondolkodásunkban. Mindenki azt mondja, hogy olyan mintha egy és ugyanazok lennénk. Mindketten vissza fogottak és érzékenyek vagyunk.

Most mi van velem? Kösz hogy kérdezed.

Akkor mindenem megvolt, most pedig mintha kicsúszna az irányítás a kezeim közül.

Érzem a fejlődést, a változást. Azt hittem már megtaláltam magam, de újra nagyítóval keresem milyen vagyok én valójában.

Még mindig egy csendes, visszahúzódó lány vagyok, akit egy rossz nézés is szétszed. A rossz szavakon pedig, heteket is el gondolkodok, hogy miért kaptam. Örök túlgondoló maradok aki mindent túl komplikál. Viszont ha jól átgondolom sokat változtam. Már nem bújok el minden kínos helyzettől. Ha hozzám szól egy idegen nem próbálok úgy tenni mint aki meg se hallotta, hanem szívesen válaszolok vagy beszélek hozzá. Nem érdekel, hogy egy vadidegen mit gondolhat rólam az utcán csak simán elsétálok mellette. Bátrabb lettem, de még nem eléggé.

Pár hónapja meghalt a nagyapám, daganata volt és nem élte túl a műtétet. A műtétje előtt meg látogattam este, az utolsó szavai hozzám az voltak, hogy büszke rám. Át beszéltük az életet és a nagy gondokat. Mikor másnap hazaértem az iskolából és arra sétáltam be hogy anyám és nevelőapám csendben ül az étkezőben. Nem mondtak semmit se, de tudtam hogy mi történt. Annyit tudtam mondani, hogy " Nem" és zokogtam megállás nélkül. Úgy éreztem magam mint amikor tíz éves voltam. Ugyan annak a kislánynak éreztem magam aki elvesztette az apukáját.

Sorban jöttek a gondok. A barátaim megharagudtak rám, már csak a páromra számíthatok, az anyukám beteg, nővéremet elhagyták. Régen úgy éreztem, hogy enyém a világ most meg mintha a világ maga alá tiporna. El uralkodik rajtam a folytonos félelem, hogy mindent elveszítek egy nap és a szorongáson kívül nem marad semmi más nekem.

Amióta elhunyt a nagyapám azóta az evészavar is vissza köszön néha, illetve esélyes vagyok a pánik betegségre ami csak még egy púp a hátamra és még egy adag teher a páromnak. Mindig segít lenyugodni ha rohamom lenne akár csak azzal hogy felhívom és beszél hozzám. Ő az örök társam a bajban és a megnyugvásom az életben. Néha arra a békére van szükségem, amit csak mi ketten tudunk megalkotni mikor együtt vagyunk és valahogy minden jobb lesz.

Mikor nővéremet elhagyta a párja, mindenki aggódott értük, hogy mi lesz velük. Nem tudtuk, hogy fogják megoldani a nehézségeket, de megismert a munkahelyén egy férfit és azóta újra egy teljes családként élnek. Elsőre nem bíztam benne. Felelőtlennek tartottam. Kellemesen csalódtam, ahogy végignéztem mennyire szereti a nővérem és a keresztfiam.

Anyukám betegségétől is félek, egy hónapja tüdő góccal diagnosztizálták. Már nem tud a hétköznapi tevékenységeiben kényelmesen mozogni. Mindig ő segített másoknak most pedig Ő szorul segítségre. Igyekszek megkönnyíteni a napjait ha csak azzal hogy feltakarítok vagy el megyek helyette a boltba. Félek, hogy őt is túl hamar elvesztem és tudom ő is retteg mi lesz velem.

Tele vagyok félelemmel. Nem tudom, hogy a barátaim megbocsátanak nekem vagy vissza fogadnak. Ők az egyetlen barátaim, a legjobbak. Sosem hittem volna hogy attól kell tartanak nem lesznek velem többet. Náluk jobb embereket nem ismertem még. Barátságosak, segítőkészek nem tudnék múltként tekinteni rájuk.

Ha még a páromat is el veszteném akkor törnék meg igazán. Az ő szeretete az egyik inspirációm és motivációm egyben. Felbecsülhetetlen érték az életemben. Mindig azt mondom, hogy ő mentett meg a magánytól azóta is óv, össze ne találkozzak vele.

Elveszettnek érzem magam, eddig mindig volt célom és azon voltam hogy utolérjem az álmaim. Most viszont olyan mintha szerte foszlottak volna ezek az álmok és nincsen semmi cél amiért keményen dolgoznék. Olyan mintha vissza küldtek volna a start mezőre és nem tudok hatást dobni, hogy ki jöjjenek onnan és folytassam amit elkezdtem.

Azt hiszem nem vagyok sehová se való. Nem tartozok sehova, mert mindenhova szeretnék egy kicsit, és így egy picit mindenhol ott vagyok, de mégis sehová se. Talán holnap már valahol úgy érzem a helyemen vagyok vagy csak pár év múlva találom meg az utam, de lehet örökre ilyen kavalkád marad az életem.

Nem akarom siránkozva tölteni az életem. Szeretnék újra önmagam lenni, ugyanaz az életteli lány aki voltam. Szeretném visszakapni az irányítást.

Ez az új fejezet már nem tetszik és csak vissza lapozok az ez előtti oldalakra, de amíg ezt nem olvasom el, sosem fogom megtudni mi lesz a folytatás. Azon elmélkedem mindig, hogy vajon mi fog velem történni a jövőben. Hogy mi lehet a következő oldalon. Vajon lesznek barátaim vagy csak ismerőseim? Jó keresztanya leszek? Elég időt töltök a családommal? A párom igazán szeretni fog? Sikeres leszek? Tovább tudok tanulni? Csak csapongani fogok az életben vagy élvezni is fogom?

Azt hogy mi lesz még nem tudhatom. 17 év alatt elég sok minden történt velem szóval nem tudom, mire számíthatok. A jövő képe is egy afféle összevisszaság. Sok az elképzelés, de sosem biztos hogy úgy fog történni, ahogy én azt megálmodtam.

Legfőbb vágyam az el költözés a párommal. Egy közös jövő. Amin mi ketten dolgozunk. Amióta ismerem őt az én megnyugvásom. Úgy érzem ha őt el veszteném akkor magamat is, mivel már olyan rég együtt vagyunk, hogy nem tudnám mi lenne velem nélküle. Ő az aki hallja minden apró hangomat. Még akkor is ha az a leghalkabb suttogás, ha a legnépesebb nyikkanás ő hallja és segít nekem. Ő az első nagy szerelmem, Ő volt az első mindenben. Az első költözést is vele szeretném megtapasztalni. Az érzést hogy ezt csak mi ketten csináltuk, mi dolgoztunk meg érte és csak a miénk. Maga a tudat, hogy ez a saját kis lakásunk jó érzést kelt bennem.

Tovább akarok tanulni. Egyetemre járni, ahol hátha megtalálom az én embereimet. Szeretnék vágónak tanulni, média kommunikációra járni. Mindenféleképpen az alkotást sosem fogom abbahagyni. Így tudom magam igazán kifejezni.

Szeretném a karrieremet is építeni. Az évek alatt sok dolgot kipróbáltam. Szeretnék a filmiparban dolgozni, grafikus lenni hisz ezt tanulom, de az írással is szeretnék foglalkozni mivel már rég óta koptatom a tollat az érzéseimmel.

Szégyenlős ember vagyok, mégis meg akarom mutatni, hogy itt vagyok. Mindig megbújok egy sötét kis sarokban, ahol senki sem vesz észre és most arra várok, hogy lássanak, halljanak és értsenek. Szeretném ha az emberek olvasnák az irományaimat, olyan filmeket vetítenének a mozikban amiken én is dolgoztam vagy esetleg el mennénk egy olyan plakát előtt amit én készítettem.

Bele akarok kóstolni az élet minden falatjába, az édestől a keserűig. Meg akarom találni az életem értelmét.

Be akarom járni a világot, megnézni a leghíresebb, legszebb és káprázatosabb tájakat vagy épületeket körbejárni. Természetesen nem egyedül, vagy a párommal vagy barátokkal.

Elég család centrikusnak gondolom magam, most is sok időt töltök velük, mert nem tudom mikor lesz az utolsó alkalmam velük. Később szeretnék én is családot alapítani. Amióta megszületett a keresztfiam azóta várom, hogy a saját kis utódomat tartsam a karjaimban. Persze még jó sok időm van erre.

Másik legnagyobb célom az az önmagam megismerése. Sosem volt sok önbizalmam és ezen szeretnék változtatni. Hiszem, hogy van egy feladatam az életben amit a sors szánt nekem. Meg akarom találni ki vagyok valójában, mert nem lehet hogy csak egy önbizalomhiányos, félélnk lány vagyok, aki szeret alkotni. Ennél több vagyok.

Szeretnék úgy élni, hogy bármi történhet velem. A holnapban bízek minden nap. Sosem fogom tudni mi fog történni következőleg, ezért meg akarok ragadni minden alkalmat amit az élet ad. Kiszámíthatatlan ez az egész, ki akarom használni az időt amim van, hogy szórakozzak, a családommal, a párommal vagy a barátaimmal legyek. Újat alkotni, valami maradandót, hogyha már nem leszek akkor is gondoljanak rám és megismerjenek milyen is voltam igazán. Hisz ki tudja holnap lehet már nem lesz semmim se vagy épp, hogy mindenem meg lesz. Figyelmesen követem az életem apró eseményeit, hogy tanuljak belőlük.

Szóval csak megyek a holnap felé, meglátom mit ad nekem a sors és mit tudok vele kezdeni. Az én jövőm, az én utam és az én holnapom.